

Ο Γιώργος Τσερδάνης σχολιάζει ελεύθερα...

ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΑ

→ tserdanisg@hotmail.com

Μ' ΑΦΟΡΜΗ ΤΗΝ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΗ 25ΕΤΙΑΣ ΣΤΟ ΤΙΜΟΝΙ ΤΩΝ ΡΟΥΣΤΕΡΣ

Μια σπουδαία αναδρομή στην ζωή και στην δράση ενός σπουδαίου Έλληνα

Ο ΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΖΗΛΕΥΤΑ ΕΠΙΤΕΥΓΜΑΤΑ ΤΟΥ

ΜΕΡΟΣ 2ον

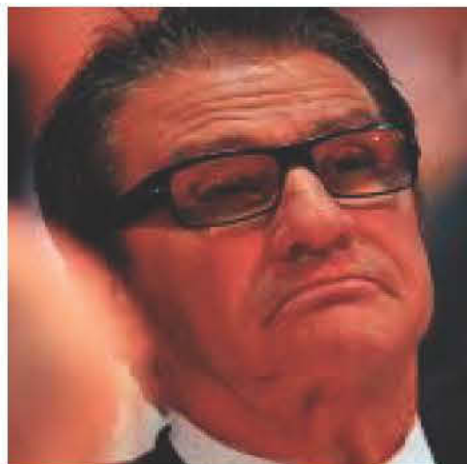
ΑΦΗΣΑΜΕ στο πρώτο μέρος αυτής της αφήγησης τον Νίκο Πολίτη 9χρονο με την οικογένειά του στο χωριό Μπάλκαλ της ΝΝΟ να υφίσταται, όπως και ο πατέρας του υποτιμητικούς χαρακτηρισμούς (γούγκ κλπ) μόνο και μόνο επειδή ήταν Έλληνες κι όχι Αυστραλοί. Πού νάξεραν ότι δεν θ' αργούσε η ημέρα κατά την οποία τον πιτσιρικά από την Ελλάδα θα τον προσκυνούσαν (τρόπος του λέγειν) πολλοί σαν κι αυτούς που τον υποτιμούσαν!

ΑΙΤΙΑ μετανάστευσης της οικογένειας του Ακαδημαϊκού Γιώργου Πολίτη (πατέρα του Νίκου) ο οποίος διηύθυνε ένα μεγάλο ορνιθοτροφείο στην Βάρκιζα, ήταν η επιστράτευση του και εν συνεχεία η πρόσκληση εκ μέρους των αδελφών της συζύγου του, Αργυρώς (μητέρας του Νίκου). Οι θείοι του 9χρονου νεομετανάστη, ήταν μέλη της ονομαστής οικογένειας των Βερνάρδων, που διατηρούσαν το Central Café στο Blackall NSW.

Η ΔΟΥΛΕΙΑ στα κάφε, είτε ως υπάλληλοι, είτε ως αφεντικά απασχολούσε τότε τους περισσότερους Έλληνες. Όπου υπήρχε κάφε θάβρισκες και κάποιον Έλληνα να δουλεύει σ' αυτό. «**Δύσκολα εκείνα τα χρόνια στις αρχές της δεκαετίας του '50 για τους νεομετανάστες, ακόμη και στις πόλεις**» λέει κατά την διάρκεια της παλαιάς συνομιλίας μας ο κ. Πολίτης και προσθέτει: «**Οι Αυστραλοί δεν είχαν ταξιδέψει, δεν είχαν γνωρίσει άλλους κόσμους κι αποστρέφονταν του ντέγκος – όπως μας αποκαλούσαν. Και μπορείτε να φανταστείτε πως μας συμπεριφέρονταν σ' εκείνο το απομακρυσμένο χωριό. Ιδιαίτερα όταν μεθούσαν. Μπήκα στο τοπικό σχολείο από την πρώτη δημοτικού, αφού δεν γνώριζα τη γλώσσα, ενώ ο**

πατέρας μου έπλενε πιάτα κι η μητέρα μου δούλευε στο μαγαζί, όπου βοηθούσα κι' εγώ μετά το σχολείο. Δεν ήταν λίγες οι φορές που είδα τον πατέρα μου να δακρύζει αναγκασμένος, όπως κι η μητέρα μου σε καθημερινή 7ήμερη εργασία που ξεπερνούσε και 16ωρο»

Η ΣΚΕΨΗ του κ. Πολίτη, καθώς μας μιλούσε τότε, παραμονές της ανάληψης καθηκόντων προέδρου (και χρηματοδότη) του Σύδνεϋ Ολύμπικ ήταν φανερό ότι είχε γυρίσει στα πρώτα του χρόνια στην Αυστραλία και ήταν σαν να τα ξαναζούσε

Δεν ήταν λίγες οι φορές που είδα τον πατέρα μου να δακρύζει αναγκασμένος, όπως κι η μητέρα μου σε καθημερινή 7ήμερη εργασία που συχνά ξεπερνούσε ακόμη και το 16ωρο»

καθώς αφηγείτο λεπτομέρειές τους. «**Οι γονείς μου – μας λέει – όπως και οι περισσότεροι Έλληνες εκείνης της εποχής μ' έσπρωχναν να είναι αριστούχος μαθητής και να προοδεύσω στις σπουδές, γιατί αυτό έβλεπαν ότι θα εξασφάλιζε στο παιδί του καλλίτερη τύχη από την δική τους! Πράγματι, αφού έμαθα γρήγορα αγγλικά πηδούσε τις τάξεις δύο – δύο κι' όταν τέλειψα το δημοτικό με έστειλαν στο καλλίτερο ιδιωτικό γυμνάσιο που υπήρχε σ' όλη την Πολιτεία. Το Ipswich Grammar School! Εκεί, στο Ipswich, έμεινα με την αδελφή της μητέρας μου που διατηρούσε φρουτάδικο και δυο – τρεις φορές την εβδομάδα πήγαινα και σ' ελληνικά μαθήματα, ενώ τα' άλλα απογεύματα δούλευα στο μαγαζί της θείας μου.**

Η εκκλησία ήταν απαραίτητη κάθε Κυριακή και όλες τις άλλες εύκαιρες ώρες μελετούσα, γιατί ήθελα να είναι πρώτος μαθητής. Όχι μόνο για τον εαυτό μου αλλά και για την οικογένειά μου που πλήρωνε υψηλά δίδακτρα στο Ipswich Grammar School. 'Ακόμη κι εκεί όμως υπήρχε ρατσισμός. Και δεν ήταν λίγες οι φορές που τσακώθηκα μ' άλλα παιδιά όταν μου μιλούσαν άσχημα. Προσπάθησα όμως πολύ και το ήθελα πολύ να τους ξεπεράσω και να τους κάνω να λένε «να αυτός είναι ντιέγκο, αλλά είναι και ο αριστούχος μαθητής»!

Όταν γεννήθηκε η αδελφή μου, η Μαρία, ήμουν περίπου 15 χρονών και οι γονείς είχαν ήδη αγοράσει δικό του κάφε, ενώ λίγα χρόνια ργότερα, όταν μπήκα στο πανεπιστήμιο εγκατέλειψαν το χωριό κι όλοι μαζί εγκατασταθήκαμε στο Μπρίσμπαρ. Στο Πανεπιστήμιο του Κουήνσλαντ φοίτησα με υποτροφία της Κοινοπολιτειακής Κυβερνήσεως,

σπουδάζοντας Double major in Commerce and Economics.

ΑΝΥΠΟΜΟΝΟΥΜΕ ν' ακούσουμε το πώς» κατάφερε ν' αποκτήσει την City Ford και στη συνέχεια μια τόσο μεγάλη επιχειρηματική καταξίωση που τον έχει καταστήσει ως έναν από τους πλέον επιτυχημένους οικονομικά – και όχι μόνον – ομογενείς! Εκφράζουμε την ανυπομονησία μας και θέτουμε σ' ενέργεια το μαγνητόφωνο όπου «γράφονται» τα εξής:

Ευτυχώς η πρώτη εταιρία ούτε που μου απάντησε. Μού απάντησε όμως η Ford

ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΚΑΙ ΙΣΩΣ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ
ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΜΕΡΟΣ ΘΑ ΒΡΕΙΤΕ
ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ